

підвищення умов відповідальності кожного за свою працю; підвищення власного рівня компетентності.

Список використаних джерел:

1. Дурнєва Т.В. Формування ефективного стилю керівництва в освіті: ціннісні орієнтації. Методологія та технологія сучасного філософського пізнання: матеріали III Міжнар. наук. конф. (27 травня 2016 року, Одеса). Одеса; Дніпропетровськ, 2016. С. 178-183.

2. Крижко В.В., Павлютенков Є.М. Менеджмент в освіті. Навч.-методичний посібник. Київ, 1998. 192 с.

3. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я: кол. монографія за науковою ред. д.е.н. Шкільняка М.М., д.е.н. Желюк Т.Л. Тернопіль, Крок, 2020. 560 с.

Іванна ЛАСІЙ

Західноукраїнський національний університет
науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Попович Т.М.

**ГРОМАДСЬКИЙ МОНІТОРИНГ І КОНТРОЛЬ В СИСТЕМІ
УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ПУБЛІЧНОГО СЕКТОРУ**

Важливою складовою модернізації системи публічного управління є посилення ролі громадського сектору в реалізації суспільних реформ. Сьогодні інститути громадянського суспільства не обмежуються вивченням лише результатів проведення реформи, а й цікавляться питаннями модернізації роботи організацій публічного сектору, кадровими змінами, станом дотримання законності посадовими особами тощо. Тому, ефективна взаємодія таких організацій з інститутами громадянського суспільства має ґрунтуватися на використанні різних форм громадського впливу, зокрема, через використання таких його елементів, як громадський моніторинг та контроль.

Громадський контроль, за визначенням науковців, є інструментами громадської оцінки стану виконання публічними організаціями їхніх соціальних завдань. Такий контроль складає невід'ємну частину системи публічного управління та є незамінним чинником розвитку соціуму в умовах розбудови демократичної, соціальної, правової держави [1]. Серед інших підходів до розуміння громадського контролю, наведемо думку, за якою він є «формою участі громадськості в управлінні для підвищення ефективності діяльності органів публічної влади, підприємств, установ і організацій, що надають соціальні послуги», тобто це своєрідна система відносин громадянського

суспільства з державою. Така система ґрунтується на підзвітності органу влади громадськості («третьому сектору» та ЗМІ) [2;4]. Отже, громадський контроль сприяє утвердженню громадянського суспільства, в якому реально забезпечуються всі права та свободи людини і громадянина, а об'єктом контролю є управлінська діяльність публічного сектору загалом.

Суттєвими перевагами проведення громадського контролю є: 1) усунення і попередження явищ та процесів, які зумовлюють виникнення невідповідностей між завданнями, покладеними на публічну організацію (орган влади), і результатами їх виконання (неефективне виконання завдань, неналежний професійно-кваліфікаційний рівень персоналу, недостатність фінансових ресурсів або нецільове використання коштів, корупційні діяння, організація непрозорих тендерних закупівель, ухвалення національних і регіональних програм в інтересах зацікавлених груп. 2) покращення діяльності та раціоналізація системи управління завдяки врахуванню зауважень і пропозицій громадськості.

У науковій літературі моніторинг визначається, як регулярне відслідковування процесу, явища за відповідною методикою, з метою одержання більш повної та докладної інформації про нього і прийняття на підставі цього обґрунтованого рішення

Громадський моніторинг є регулярним відслідковуванням процесу, явищ за відповідною методикою, з метою одержання більш повної та докладної інформації про нього і прийняття на підставі цього обґрунтованого рішення. В сучасних умовах громадський моніторинг роботи публічних інституцій набуває особливого значення і змісту, оскільки за допомогою такого моніторингу формується зворотній зв'язок між ними і громадськістю (споживачами послуг, окремими групами населення певної території тощо).

Основними завданнями громадського моніторингу діяльності організацій публічного сектору можна віднести: вивчення та аналіз громадської думки щодо їх діяльності та результатів впровадження програм і проєктів загальносуспільного значення (в т.ч. на місцевому рівні); забезпечення своєчасного реагування виклики і вимоги щодо якості публічних послуг, що надаються, запровадження механізму громадського контролю за діяльністю публічних інституцій та оцінювання ефективності їх діяльності, забезпечення прозорості і відкритості роботи для громадськості, запобігання корупції, налагодження зворотнього зв'язку та співробітництва.

Міжнародним стандартом якості ISO 9000, завдання моніторингу та вимірювання, конкретизуються залежно від об'єкту оцінювання, а саме:

– моніторинг та вимірювання продукції (послуги) – проводиться з метою підтвердження її відповідності встановленим вимогам і стандартам;

– оперативний моніторинг і вимірювання – проводиться відносно перебігу технологічних параметрів основних і допоміжних процесів;

– стратегічний моніторинг та вимірювання – здійснюється в контексті визначення ефективності функціонування системи управління якістю.

Загалом, упровадження громадського моніторингу діяльності організацій публічної сфери дає змогу: 1) виявити громадську та експертну думку щодо прийнятих ними управлінських рішень з питань розв'язання суспільно важливих проблем і виконання завдань; 2) проаналізувати громадську думку щодо стану, основних проблем та перспектив розвитку організації; 3) визначити рівень поінформованості суспільства щодо пріоритетних напрямів розвитку та забезпечення їх участі в їх реалізації; 4) забезпечити розробку оптимальних варіантів вирішення суспільнозначущих питань, які б відповідали загальній стратегії державного управління; 5) створити сприятливі умови взаємодії громадськості у розв'язанні найважливіших питань і прийняття управлінських рішень тощо. Таким чином, загальною метою громадського моніторингу є підвищення підзвітності і прозорості діяльності публічних інституцій, а також реалізація положень національної політики формування громадянського суспільства в інтересах всіх громадян та внесення відповідних пропозицій щодо їх вирішення.

Список використаних джерел:

1. Мельник В.І. Сучасні проблеми взаємодії держави та громадянського суспільства. URL: <http://repository.hneu.edu.ua/bitstream.pdf>

2. Крушельницька Т. Деякі аспекти моніторингу діяльності органів державної влади щодо співпраці з інститутами громадянського суспільства в Україні. Т. Крушельницька, Є. Ралдугін. Вісник Національної академії державного управління. С. 245-257.

3. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України (зі змінами від 01.05.2019 № 280/97ВР / URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/280>

4. Сергієнко О.І., Ватаманюк О. Громадська участь/залучення громадян. Депутатська діяльність в округах (навчальний модуль).К. : ІКЦ «Легальний статус», 2016. 92 с.